

# סדר הלימוד ליום ט' שבט

סדר לקוטי מוהר"ן היופני:

## הזרה

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על  
היאר והנה מן היאר עלת שבע פרות וכו' (בראשית מ"א):  
ה' אלקי גדלת מאד הוד והדר לבשת עטה אור  
כשלמה נוטה שמים כיריעה (תהלים ק"ד):

א כו צריכין לשמר מאד את הזכרון, שלא יפל לשכחה, בחינת  
מיתת הלב. ועקר הזכרון הוא לזכר תמיד בעלמא דאתי,  
שלא יהיה בדעתו, חס ושלום, שאין עולם אלא אחד. ועל ידי מה  
שמדבק מחשבתו בעלמא דאתי, על ידי זה נעשה יחוד ה' אלקי  
הנ"ל: (פי ה' אלקים הוא בחינת שם מלא, שהוא בחינת עלמא דאתי פמובא. וכן מבאר  
בסבא משפטים דף צ"ח על פסוק זה. ה' אלקי, דא שרותא דמהמנותא, סליקו דמחשבה  
דעלמא דאתי):

ב ובחינה זו, לזכר תמיד בעולם הבא, דהינו לאדבקא  
מחשבתה בעלמא דאתי, הוא בכלליות  
ובפרטיות. בכלליות כן ראוי להיות מנהג יראי השם, תכף בבקר  
בהקיצו, קדם שיתחיל שום דבר, יזכר מיד בעלמא דאתי.  
ואחר כך יעשה זאת בפרטיות, כי כל העולם הזה, הוא  
התלבשות מדרגות התחונות של הקדשה, הינו בחינת רגלין  
של הקדשה, בבחינת (ישעיה ס"ו) "והארץ הדם רגלי". אף שגם  
מדרגות העליונות של הקדשה, יש מהם גם כן התגלות בעולם

# זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

כִּיבּוּר מִזֶּה רִנְיָתוֹ יִצְיָר לְעַד לְעַד מִקֻּוּהָ שִׁדְרָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל יוֹם  
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יִצְיָר לְעַד לְעַד מִקֻּוּהָ שִׁדְרָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יִהְיֶה תִּיקוּן הַמִּידוֹת

הַזֶּה. אֵךְ שְׂאִין הַהֲתַגְלוֹת מִתְּלִבֵּשׁ בְּעֵצִים בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי אִם  
הָאָרֶה שְׂמֵאִיר בְּבַחֲיִנַת רַגְלִין. אֲבָל בְּחִינַת רַגְלִין, מִתְּגַלִּין בְּעֵצִים  
בְּזֶה הָעוֹלָם.

**וְכָל** יוֹם יֵשׁ בּוֹ מַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא  
מְצַמֵּץ אֱלֹהוֹתוֹ מֵאִין סוּף עַד אִין תְּכֵלִית. עַד נִקְדַּת  
הַמְּרָכֹז שֶׁל עוֹלָם הַגְּשָׁמִי שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וּמְזַמֵּן לוֹ לְכָל אָדָם  
מַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, לְפִי הַיּוֹם וּלְפִי הָאָדָם וּלְפִי הַמְּקוֹם.  
וּמִלְּבִישׁ לוֹ בְּזֹאת הַמַּחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שְׂמֵזְמִין לוֹ רְמִזִּים כְּדִי  
לְקַרְבוֹ לְעַבּוּדָתוֹ. בְּכֵן צָרִיךְ לְהַעֲמִיק מַחְשַׁבְתּוֹ בְּזֶה, וּלְהַגְדִּיל  
בִּינָתוֹ, וּלְהַבִּין מַהוּ הַרְמִיזוֹת בְּפִרְטִיּוֹת, שְׂמֵלְבֵּשׁ בְּזֹאת הַמַּחְשָׁבָה  
דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁל זֶה הַיּוֹם, שְׂמֵזְמִין לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. הֵן מְלָאכָה  
אוֹ מַשָּׂא וּמִתָּן, וְכָל מַה שְׂמֵזְמִין לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל יוֹם, צָרִיךְ  
לְהַעֲמִיק וּלְהַגְדִּיל מַחְשַׁבְתּוֹ בְּזֶה, כְּדִי לְהַבִּין רְמִיזוֹתָיו שֶׁל הַשֵּׁם  
יִתְבָּרֵךְ:

**אֵךְ** הַהַגְדָּלוֹת הַשֶּׁכֶל בְּזֶה, צָרִיךְ לְהִיזוֹת בְּמִדָּה, שְׂלֵא יִצְא מִגְּבוּל  
הַקְּדוּשָׁה. רַק לְפִי שֶׁכֶל אֲנוּשֵׁי שְׂלוֹ, כֵּן יִגְדִּיל הַמַּחְשָׁבָה בְּזֶה.  
וְכֵן לֹא יִסְתַּכֵּל בְּזֶה לְמַעַלָּה מִמִּדְּרַגָּתוֹ, כִּי 'בְּמַפְלָא מִמְּךָ אֵל  
תְּדַרְשֵׁי' (חֲגִיגָה י"ג).

**וְזֶה גְּדֻלַּת מְאֹד, הוֹד וְהָדָר לְבָשֶׁת.** הֵינּוּ כְּשֶׁרוֹצֵה לְקַח דְּבָר  
מִזֶּה הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "הוֹד וְהָדָר לְבָשֶׁת", שֶׁהֵם  
בְּחִינַת רַגְלִין הַמְּלַבְּשִׁין בְּזֶה הָעוֹלָם\*, יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת גְּדֻלַּת מְאֹד.  
הֵינּוּ שֶׁהַהַגְדָּלוֹת הַשֶּׁכֶל, יִהְיֶה בְּמִדָּה וּבְצַמְצוּם. וְזֶה מְאֹד, שֶׁהוּא  
סְטָרָא דְשְׂמֵאִלָּא שְׂמֵמְנוֹ הַצְּמִצּוּם. [כְּמוֹ שְׂכַתוֹב בְּסִבְאָ שָׁם.  
מְאֹד, דָּא הוּא סְטָרָא דְשְׂמֵאִלָּא].

\* (כִּי הַרְגְלִין הֵם בְּחִינַת נְצַח וְהוֹד, שֶׁהֵם בְּחִינַת הוֹד וְהָדָר. וְכְמוֹ שְׂכַתוֹב בְּסִבְאָ הַזֶּה ל,

"הוד והדר לבשת", אלין תרי בידי ערבות וכו' עין שם. שהם בחינת נצח והוד בחינת רגליו כידוע):

**וְאֶפְלוּ** מי שיודע ומבין בזה, הינו שזוכה להבין הרמזים שמרמוז לו השם יתברך בכל דבר. ואם כן ירצה לעסק רק בזה, הינו שיעסק רק בעסקי העולם הזה, מאחר שהוא מבין הרמזים שהשם יתברך מרמוז בהם. אך באמת אינו כן, כי צריך האדם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם, רק במה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם. וזה מחמת שני טעמים. א. מחמת שזאת הקדשה המלבשת בעסקי העולם הזה, הוא בחינת רגליו. והיא קדשה נמוכה. בבחינת (תהלים מ"ט): "עון עקבי יסבני". שהקלפות מסבבין אותה תמיד, ורוצין לינק מהם, על כן הוא מקום מסכן. בכך צריך להסתפק רק בהכרחיות. ועוד, מחמת שיש עבודה גבוהה מזו, שהוא קדשה גבוהה ממנה, וצריך לעבד השם יתברך באותן העבודות והקדשות הגבוהות מזה.

**[הינו]** שאפלו הצדיק והחכם שיש לו מח גדול, עד שיכול להבין את הרמזים שהשם יתברך מרמוז לו בכל דבר בכל יום, אפלו בעסקי חל. ועל ידי זה הוא יכול לעבד את השם יתברך בכל הדברים שבועולם, אפלו בעסקי חל. ואם כן ירצה, חס ושלום, לעסק רק בזה, דהינו בעסקי חל. מאחר שהוא יודע הרמזים שיש בהם, ויכול להתקרב לעבודת השם יתברך על ידם. אבל באמת אינו כן, כי אסור להרבות בעסקי העולם הזה, אפלו למי שיודע ומבין הרמזים הנ"ל. מחמת שני הטעמים הנ"ל, א. מחמת שזאת העבודה בעסקי העולם הזה הוא מקום מסכן מאד וכו' כנ"ל; והב'. מחמת שיש קדשה ועבודה גבוהה מזה, דהינו קדשת התורה והמצוות. ועל כן אפלו מי שיודע הרמזים הנ"ל,

הוא צריך הסתפקות, להסתפק מזה העולם בהכרחיות לבד  
כנ"ל.

**וההסתפקות** הוא בחינת עוטה אור פשלמה, הינו  
בחינת אור מלא. כי הרשעים שאין להם  
הסתפקות, בבחינת (משלי י"ג) "ובטן רשעים תחסר", אצלם  
מארת חסר. בבחינת (שם ג) "מארת ה' בבית רשע". אבל  
בצדיקים שיש להם ההסתפקות, בבחינת: "צדיק אכל לשבע  
נפשו" (שם י"ג), אצלם הוא אור מלא. בבחינת (בראשית א) "וירא  
אלקים את האור כי טוב", אין טוב אלא צדיק, שנאמר (ישעיה ג):  
"אמרו צדיק כי טוב" (יומא ל"ח):

**ואפלו** מזה ההסתפקות גופה, צריך להפריש ממנו לצדקה.  
וזה בחינת: נוטה שמים פיריעה (עיין תקון ה"א). כי  
ארון הברית, שהוא בחינת עני, היא תחת היריעה, והיריעה  
משפיע לארון הברית, וזה בחינת צדקה.

**[פרוש]** כי על ידי צדקה שמשפיע הנותן להמקבל, על ידי זה  
נעשה יחוד צדיק וכנסת ישראל, שבחינת צדיק  
משפיע לכנסת ישראל, שזה בחינת השפעת היריעה לארון  
הברית, בחינת: "נוטה שמים פיריעה" כנ"ל:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

ויהי מקץ - גר

א צריך לשמר מאד את הזכרון שלא יפל לשכחה דהינו שיזכר  
תמיד בעלמא דאתי (פשוט שכל הדברים הקשים לשכחה קשים גם לענין זה, מפל  
שכן דברים הצריכים נטילה שאמרו בהם בפרוש שיוצא מדעתו, דהינו שאי אפשר לו  
להבין ולהגדיל דעתו במדה שלא יצא מגבול תקדשה) ולא ישכח. וכך ראוי

להיות מנהג איש הישראלי, שתכף בבקר בהקיצו משנתו מיד  
 כשיפתח את עיניו קדם שיעשה שום דבר יזכיר את עצמו תכף  
 בעלמא דאתי וזהו זכרון בכלליות. ואחר-כך צריך להמשיך  
 הזכרון בפרטיות דהינו שיגדיל דעתו בכל מחשבה דבור ומעשה.  
 ולהסתכל ולהתבונן היטב על כל הסבות והענינים שהשם יתברך  
 מזמין לו ומגלגל עמו בכל יום ויום, כי כל יום יש בו מחשבה דבור  
 ומעשה משנה מחברו. וצריך שתדע שהשם יתברך מצמצם  
 אלהותו מאין סוף ואין תכלית עד נקדת המרכז של עולם הגשמי  
 שהאדם עומד עליו. ומזמין לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי  
 היום ולפי המקום ולפי האדם ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו  
 לעבודתו. בכן צריך להסתכל על כל זה להגדיל דעתו ושכלו  
 להבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בהם להתקרב אליו בכל  
 פעם מכל מקום שהוא. כי בכל הענינים ובכל המלאכות ובכל  
 המשא ומתן ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם  
 בכל יום ויום בכלם יש בהם רמזים פרטיים כנ"ל. (וכל זה פלול בדברי  
 חז"ל בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו (ברכות ל"ה) וצריך להגדיל דעתו  
 ולהסתכל על זה היטב להבין רמזותיו של השם יתברך:

ב אף צריך לזהר לצמצם דעתו שלא יעמיק מחשבתו בזה יותר  
 מדי שלא יצא מגבול הקדשה. דהינו שלא תשוטט מחשבתו  
 על-ידי-זה לחקירות ובבלבולים רק לפי שכל האנושי שלו כן יגדיל  
 דעתו ומחשבתו בזה. וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו: (פרוש  
 כי יש דברים שהם דרכי האמרי שהם רמזים דסטרא אחרא שיוצא חוץ לגבול הקדשה,  
 כגון פתו נפלה מפיו וכו'. וכיוצא בו. וצריך לזהר שלא יסתכל בזה כי אין בזה שום טעם  
 על-פי שכל האנושי, וזה שכתוב "רק לפי שכל האנושי שלו יגדיל מחשבתו בזה". וכן לא  
 יסתכל בזה למעלה ממדרגתו. למשל כששומע או רואה איזה ענין רע אזי הפשוטי



לְמַעַלָּה, אֶפְעַל-פִּי-כֵן לֹא מִנְעַתִּי לְכַתְּבוּ, שָׂאֵם יִזְכֶּה יָבִין וַיִּבְחִין  
 קִצָּת כָּל חָד וְחָד לְפֹנִים מָה דְמַשְׁעֵר בְּלִבָּהּ, וַיִּוְכַל לְהִבִּין עַל-יַדֵּי-זֶה  
 מְעַט דְמְעַט גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ:

רפד (מד) פֶּעַם אַחַת שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ שֶׁאָמַר שְׁעַל יָדוֹ יִכּוֹלִין  
 לְהִבִּין קִצָּת גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ. הֵינּוּ עַל-יַדֵּי שְׂרוּאִין גְּדֻלַּת הַשְּׁגָתוֹ עַד  
 הֵיכָן עַד הֵיכָן זָכָה לְהַשְׁיֵג פְּלֵאֵי פְלֵאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת [שְׁלֹא הַשְׁיֵג  
 שׁוֹם נִבְרָא] וְכוּ' וְאֶפְעַל-פִּי-כֵן מָה אָנִי, הֲלֹא אֶפְעַל-פִּי-כֵן אָנִי רַק  
 חֲתִיכַת אָדָם, מִזֶּה יִכּוֹלִין לְהִבִּין וְלִלְמַד אֲלֵפִים קַל וְחֹמֶר לְגְדֻלַּת  
 הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ. וּבְאַמַּת מִי שֶׁזָּכָה לְהַכִּיר אֶת גְּדֻלַּת רַבְּנּוֹ הַקָּדוֹשׁ  
 וְהַנּוֹרָא זֵכֶר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה הָיָה מִשְׁתוֹמֵם וּמִתְבַּהֵל מְאֹד  
 מִגְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ. כִּי עַל-יַדֵּי גְדֻלַּת רַבְּנּוֹ זְכוּרָנוֹ לְבָרְכָה הָיָה  
 יָכוֹל לְהִבִּין קִצָּת כְּפֹנִים מָה דְמַשְׁעֵר בְּלִבָּהּ אֶת גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ:

רפה (מה) פֶּעַם אַחַת דִּבֶּר עִמִּי וְאָמַר כְּמִתְגַּעְגַּע, אֵיךְ לֹקְחִין  
 חֲבֵרָיָא כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְכִיּוֹצֵא, וְאָנִי הָיִיתִי  
 גַּם-כֵּן תוֹחֵב רֵאשִׁי בִּינִיהֶם וְכוּ' [עֲנֵה וְאָמַר: אֵיפֹה שֶׁהָיָה נִמְצָא חֲבֵרָיָא הֵייתִי  
 אֲנִי הֲרַבִּי שֶׁלָּהֶם מִן הַסֵּתֶם וְיֵאָסֵף סִיגִיוֹ וְאֵלֶּט גִּיווּעָהֶן אַחֲבֵרָיָא וְוַאֲלֵט אֵיךְ גִּיווּעָהֶן זִייעָהֶר  
 רַבִּי!]:

רפו (מו) אָמַר כְּבָר תְּמַהֲתִי עַל הָעוֹלָם שֶׁהֵיכָן שֶׁנִּמְצָא אֵיזָה טוֹב  
 אֲמַתִּי רָאוּי שֶׁיִּתְקָרֵב אֵלָינוּ (וְוִי סַע גִּיפִינְט זֵיךְ עֲפִים רַעֲכָטִם אֵיז מְחִיב צו  
 מִיר מְקוֹרֵב צו וְוִיעֵרֵן):

**סדר לְקוֹפֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:**

ח שְׁמִירַת הַבְּרִית יֵשׁ בּוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת: יֵשׁ מִי שֶׁזּוֹוֹגוּ בִּימֵי הַחַל,  
 וְגַם זֶה נִקְרָא שְׁמִירַת הַבְּרִית, מֵאַחַר שֶׁזּוֹוֹגוּ בְּהִתַּר עַל-פִּי הַתּוֹרָה,  
 וּבְלִבָּד שֶׁיִּשְׁמַר עֲצֻמוֹ מִעֲבָרָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְזֶה בְּחִינַת יַחֲוּדָא  
 תַּתְּאָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה זּוֹכִין לְהַשְׁיֵג הַלְכָה שְׁבַתּוֹרָה, בְּחִינַת רְזִין;

# זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בֵּית הַמִּדְבָּר מִזֶּה רִנְיָתוֹ יִצְחָק לְ"עֵד לְעַמִּי מִקֻּוּהָ שֶׁדָּף לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל"ם  
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שֶׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

אֲבָל יֵשׁ מִי שְׁזוּוֹגוֹ רַק מִשְׁבֶּת לְשֶׁבֶת וְהוּא בְּחִינַת יְחֻדָּא עֲלָאָה, וְעַל-יַדֵּי־זֶה מְשִׁיג גַּם קְבָלָה וְרִזִּין וְרִזִּין. אֲבָל גַּם מִי שְׁזוּוֹגוֹ רַק מִשְׁבֶּת לְשֶׁבֶת, גַּם הוּא צָרִיךְ שְׁמִירָה גְדוֹלָה שִׁיְהִיָּה זוּוֹגוֹ בְּקִדְשָׁה וְיִהְיֶה נִכְלָל בְּכָל־שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית. מְכַל־שֶׁכֶן הַקְּטָנִים שְׁזוּוֹגִים גַּם בְּיָמֵי הַחֹל, שְׁבֻדָּאֵי הֵם צָרִיכִין שְׁמִירָה יִתְרָה בְּיוֹתֵר שְׁלֹא יִפְגְּמוּ בְּבְרִיתָם, חַס וְשָׁלוֹם, וְעַל-כָּל-פָּנִים לֹא יַעֲבְרוּ עַל הַתּוֹרָה, חַס וְשָׁלוֹם. וְעַל-יַדֵּי שְׁמִירַת הַבְּרִית בְּשִׁתֵּי בְּחִינּוֹת אֱלֹהִים, עַל-יַדֵּי־זֶה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת, וְזוֹכִין לְכָל בְּחִינּוֹת הַנ"ל, עַד שְׁזוֹכִין לָבוֹא לְתַבּוּנּוֹת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ (שם).

ט לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בְּמוֹסָר וְיִרְאַת-שָׁמַיִם וְלַעֲזוֹרָרוֹ לְתִשׁוּבָה, הוּא תִּיקוּן קָרִי (שם יד).

י תִּתְּאוֹת נְאוּף הוּא רַע הַכּוֹלֵל, שְׁכָל הָרַעוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אֲמוֹת כְּלוּלִין בּוֹ. כִּי כָל אֲמָה וְלִשׁוֹן יֵשׁ לָהֶם אֲחִיזָה בְּרַע מִיְחָד, דְּהִיְנוּ אִיזָה מְדָה רָעָה אִזְ תִּתְּאוֹת רָעָה שֶׁהוּא מִיְחָד לְאוֹתָהּ אֲמָה, וְהֵם מְשַׁקְעִים בְּאוֹתָהּ הַתִּתְּאוֹת וְשֵׁם אֲחִיזָתָם. אֲבָל תִּתְּאוֹת נְאוּף הוּא רַע הַכּוֹלֵל, שְׁבֻדָּאֵתָהּ הַתִּתְּאוֹת נִתְקַבֵּץ וְנִתְאַסַּף כָּל רַע וְרַע שֶׁל כָּל אֲמָה וְאֲמָה, שֶׁהֵם הָרַע שֶׁל כָּל הַתִּתְּאוֹת, וְכָל אֱלֹהֵי הָרַעוֹת נִבְעָרִים יַחַד וְנִעֲשֶׂה מֵהֶם מְדוּרָה, וְזֶהוּ תִּבְעֵרַת הַמְדוּרָה שְׁבוּעָר בְּאָדָם לְתִתְּאוֹת נְאוּף. אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַבְּדִילָנוּ מִן הַגּוֹיִים וְרוֹמְמָנוּ מְכַל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְצָרִיכִים אֲנִיחָנוּ לְהִיזוֹת פְּרוֹשִׁים מְכַל רַעוֹתֵיהֶם דְּהִיְנוּ מְכַל הַתִּתְּאוֹת, שְׁאִינָם שׁוֹכֵי לָנוּ כְּלָל, וּבְפָרֵט מִתִּתְּאוֹת נְאוּף, שֶׁהוּא הָרַע הַכּוֹלֵל שֶׁל כָּל הָאֲמוֹת כַּנ"ל, כִּי זֶה עֵקֶר הַהִבְדִּיל וְהַפְּרִשׁ שִׁישׁ בֵּינֵינוּ לְבֵין הַגּוֹיִים, מִה שְׁאֵנוּ פּוֹרְשִׁים עֲצָמָנוּ מִנְּאוּף, כִּי זֶה עֵקֶר קְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי יֵשׁ כַּח בְּאָדָם לְהַסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִתִּתְּאוֹת זֶה וְלִשְׁבְּרָה וְזֶה עֵקֶר קְדֻשַׁתֵּנוּ כַּנ"ל (שם יט).



## סדר שיחות הר"ן הי"א:

קנד שמעתי בשמו שאמר, שעקר מה שהגיע למדרגתו הוא רק על ידי ענין פראסטיק (פשיטות) שהיה מדבר הרבה ומשיח הרבה בינו לבין קונו, ואמר תהלים הרבה בפשיטות ועל ידי זה דיקא הגיע למה שהגיע ואמר: אם הייתי יודע שהשם יתברך יעשה ממני מה שאני עתה, דהינו חדוש כזה, הייתי עושה ביום אחד מה שעשיתי בשנה כלה (כלומר שהיה מזדרז כל כך בעבודתו עד שמה שהיה עושה ועובד השם יתברך בשנה כלה היה עושה ביום אחד, והיה מתגעגע מאד אחר מעלת העבודה בבחינת פראסטיק באמת ואמר: אי אי פראסטיק גם אמר שדבר עם כמה צדיקים גדולים ואמרו גם כן שלא הגיעו למדרגתם כי אם על ידי ענין פראסטיק, שעסקו בעבודתם בפשיטות גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו וכו' ועל ידי זה הגיעו למה שהגיעו-אשרי להם):

### קנה שיך לסימן י"ז ב"לקוטי תנינא" המתחיל:

צריך לזהר מאד להיות בשמחה בשבת וכו', כל זה אמר בליל שבת קדש ובתחלה שאל אותי: האתה שמח בשבת? השבתי: אני לפעמים נתעורר עלי איזה יראה בשבת (שקורין פרום) ואמרתי לו בזו הלשון: איך בין אמאל פרום והשיב: לא כך הוא, העקר הוא שמחה ואז הוכיח אותי הרבה להיות בשמחה דיקא בשבת ואז אמר כל הענין הנדפס ב"לקוטי תנינא" סימן י"ז הנזכר לעיל מענין מעלת השמחה בשבת ונכלל שם שגם היראה עקר עליה על ידי השמחה של שבת דיקא, הינו שעקר הוא רק השמחה בשבת ואז דיקא עולה היראה שהוא בחינת מה שקורין פרום והאריך הרבה בשיחה הקדושה הזאת והוכיח אותנו ואותי ביותר להתגבר להיות שמח וטוב לב בשבת ולהרבות בתענוגי שבת וכו' בנדפס שם ואמר: הלא כל הוצאותיו של אדם קצובין



ממלאכתם ולדידן כיון שהתחילו מזמור שיר ליום השבת הוי כברכו לדידהו: הגה והמנהג שאותה אשה המדלקת מקבלת שבת בהדלקה אם לא שתתנה תחלה ואפילו תנאי בלב סגי (מרדכי) אבל שאר בני הבית מותרין במלאכה עד ברכו ועיקר הדלקה תלויה בנרות שמדליקין על השלחן אבל לא בשאר הנרות שבבית (א"ז) וצריך להניח הנרות במקום שמדליקין לא להדליק במקום זה ולהניח במקום אחר (מרדכי פ' ב"מ): (יא) אע"פ שלא התפללו הקהל עדיין אם קדם היחיד והתפלל של שבת מבע"י חל עליו קבלת שבת ואסור בעשיית מלאכה ואפילו אם אומר שאינו רוצה לקבל שבת: (יב) אם רוב הקהל קבלו עליהם שבת המיעוט נמשכים אחריהם על כרחם: (יג) אדם שבא לעיר בע"ש וכבר קבלו אנשי העיר עליהם שבת אע"פ שעדיין היום גדול אם היו עליו מעות או שום חפץ מניחו ליפול: (יד) אם ביום המעונן טעו צבור וחשבו שחשיכה והדליקו נרות והתפללו תפלת ערבית של שבת ואח"כ נתפזרו העבים וזרחה חמה אינם צריכים לחזור ולהתפלל ערבית אם כשהתפללו היה מפלג המנחה ולמעלה ואם יחיד הוא שטעה בכך צריך הוא לחזור ולהתפלל תפלת ערבית ולענין עשיית מלאכה בין צבור בין יחיד מותרים דקבלת שבת היתה בטעות ויש אומרים שאותם שהדליקו נרות אסורים בעשיית מלאכה ושאר אנשי הבית מותרין ויש אומרים שאותו נר שהודלק לשם שבת אסור ליגע בו ולהוסיף בו שמן ואפילו אם כבה אסור לטלטלו: (טו) מי ששהה להתפלל מנחה בע"ש עד שקבלו הקהל שבת לא יתפלל מנחה באותו בית הכנסת אלא ילך חוץ לאותו בית הכנסת ויתפלל תפלה של חול והוא שלא קבל שבת עמהם אבל אם ענה וקבל שבת עמהם אינו יכול להתפלל תפלת חול אלא יתפלל ערבית שתים: (טז) אם בא

# זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּכְבֹּד מִזֶּמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵי ה' עָלָי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרִי לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל יוֹם  
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

לבית הכנסת סמוך לקבלת הצבור שבת מתחיל להתפלל מנחה ואע"פ שבעודו מתפלל יקבלו הצבור שבת אין בכך כלום הואיל והתחיל בהיתר: (יז) י"א שמי שקבל עליו שבת קודם שחשכה מותר לומר לישראל חבירו לעשות לו מלאכה. הגה ומותר ליהנות מאותה המלאכה בשבת וכ"ש ש"ש במו"ש. מי שמאחר להתפלל במו"ש או שממשיך סעודתו בלילה מותר לומר לחבירו ישראל שכבר התפלל והבדיל לעשות לו מלאכתו להדליק לו נרות ולבשל לו ומותר ליהנות ולאכול ממלאכתו כן נ"ל:

**סימן רסד (א)** אין עושין פתילה לנר של שבת בין נר שעל השלחן בין כל נר שמדליק בבית מדבר שהאור אינו נאחז בו אלא נסרך סביביו והשלהבת קופצת כגון צמר ושער וכיוצא בהם אלא מדבר שהאור נתלה בו כגון פשתן נפוצה ובגד שש וצמר גפן וקנבוס וכיוצא בהן: הגה ואם הדליק בדברים האסורים אסור להשתמש לאורו (תשובת הרשב"א סימן קע"א) ויש אומרים דאם יש נר אחד מדברים המותרים מותר להשתמש לאור האחרים וכן דבר שאפשר בלא נר מותר לעשות אפילו אצל נרות האחרים ולצורך שבת יש להקל בדיעבד: (הגהות מרדכי פ"ק ופ"ב דשבת):

## סֵדֶר לְקוּמֵי תְּפִלּוֹת הַיּוֹמִי:

תרפ: וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִהְיֶה בְּעֶזְרִי, וְתִזְכְּנוּ בְּחֶסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים וּבְכֹחַ הַגָּדוֹל, בְּכַח וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּם, שְׁנִזְכָּה לְתִקּוֹן בְּתַפְלוֹתֵינוּ כָּל הַשְּׁלֵשָׁה קוֹלוֹת הַרְעוֹת שֶׁל הָרָשָׁעִים, שֶׁהֵם קוֹל כְּסִילוֹת וְשָׁטוּתִים שֶׁל הַנּוֹפְלִים בְּאֲמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת, וְקוֹל חַרוּפִים וְגִדּוּפִים שֶׁל הַמְּחַקְרִים וְהָאֲפֻקוֹרְסִים, וְקוֹל הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁל הַמְּחַרְפִּים וְהַמְּבִזִּים יְרָאֵי ה' הָאֲמֵתִיִּם שְׁנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל עַל יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ אֶת כָּל מִינֵי אֲמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת, אֲמוּנוֹת שֶׁל שָׁטוּת וְהַבֵּל

וְכָל דַּרְכֵי הָאֱמוּנָה כָּלָם נִזְכָּר לְשִׁבְרָה וְלִבְטָל עַל-יַדֵּי תַפְלוּתֵינוּ, וְלִהְיוֹת אֶת כָּל הַנוֹפְלִים בְּאֱמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת לְאֱמוּנָה אֱמִתִּית דְּקִדְשָׁה, וְלִקְבֹּעַ בְּלִבָּם אֱמוּנָה שְׁלֵמָה עַל יַדֵּי תַפְלוּתֵינוּ, וְנִזְכָּר לְשִׁים כָּל לְבָנוּ עַל תַּפְלוּתֵינוּ, וְלִהְיוֹת לְפָנֶיךָ בְּכוּנָה גְדוּלָה וְעֲצוּמָה בְּכוּנַת הַלֵּב בְּאֱמֶת עַד שְׁנִזְכָּר עַל יַדֵּי כּוּנַת הַלֵּב שְׁבֵת־פְּלָה לְתַקֵּן אֶת לֵב הַמַּחְקָרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים שְׂיוֹכֵל לְבָם לְהַכִּיל אֶת שְׂכָלָם, שֶׁלֹּא יַחְטִיא אֹתָם שְׂכָלָם כִּי אֵתָּה יְדַעְתָּ ה' אֱלֹהֵינוּ, אֶת עֵצֶם הַפְּגָמִים וְהַקְּלוּלִים וְהַחֲרָבֹנֹת הַרְבִּים שְׁגוּרָמִים לָנוּ הַמַּחְקָרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים שֵׁהֶם "חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם וְנִגְדַּ פְּנֵיהֶם נְבוֹנִים" וְחֲכָמָתָם וְשְׂכָלָם מְרֻבָּה מִמַּעַשְׂיָהֶם, וּמַחֲמַת זֶה הֵם מַחְטִיאִים עַל יַדֵּי חֲכָמָתָם וְשְׂכָלָם, וְהֵם חֲכָמִים "לְהִרְעוּ, וְלִהְיוֹת לֹא יְדָעוּ", וּמַתְּחַכְּמִים הַרְבֵּה עַד שֶׁמִּגְדָּפִין כְּלָפֵי מַעֲלָה בְּחֲכָמָתָם וְהֵם מִזִּיקִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מְאֹד מְאֹד בְּחֲכָמָתָם הַרְעָה וּבִפְרֹט שְׂרָבָם בְּכָלָם הֵם נוֹאֲפִים גְּדוּלִים, וְעוֹסְקִים בְּחֲכָמַת הַפִּילוֹסוֹפִיא וְלִבָּם חָסֵר וְקָטָן מִהַכִּיל אֶת חֲכָמָתָם, אֲשֶׁר עָלֵיהֶם נֶאֱמַר "לִקְנוֹת חֲכָמָה וְלֵב אֵין", וְעַל כֵּן הֵם מַחְטִיאִים בְּיוֹתֵר, עַל יַדֵּי חֲכָמָתָם וְחֲקִירָתָם הַרְעָה, וְלֹא דִי שֵׁהֶם מִשְׁחִיתִים וּמַאֲבָדִים נַפְשׁוֹתָם עַדִּי אוֹבֵד, אֲף גַם הֵם פּוֹרְשִׁים רְשָׁתוֹת וּמְכַמּוֹרוֹת לְשָׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַקְּרוֹאִים וְהוֹלְכִים לְתַמָּם, עַד אֲשֶׁר פָּשְׁתָּה הַנֶּגַע וְהַמְּסַפַּחַת הַרְעָה הַזֹּאת בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, "אֵין לָנוּ כִּי שְׂדָדָנוּ" אֲשֶׁר אֵתָּה לְבַד יְדַעְתָּ עֵצֶם הַצָּרָה הַזֹּאת שֶׁבָּאָה עָלֵינוּ עַכְשָׁו בְּעוֹקְבוֹת מְשִׁיחָא אֲשֶׁר כָּמָהוּ לֹא נִהְיִיתָ מִימּוֹת עוֹלָם, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם:

תרפא: חוים וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וְהַצֵּל אֶת שְׂאֵרֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַכְּתוּת שֶׁל הַמַּחְקָרִים, וְהַפִּילוֹסוֹפִים הַצָּדִים נַפְשׁוֹת לְפָרְחוֹת

לְבָאֵר שַׁחַת וְלֹא יַעֲלֶה וְלֹא יָבֹא וְלֹא יִגִּיעַ לְלִבְנוּ וְלִלְב כָּל עַמֶּךָ בֵּית  
יִשְׂרָאֵל שׁוֹם צַד סְבָרָה מְסֻבְרוֹתֵיהֶם, וְלֹא שׁוֹם דַּעַה וּמְבוֹכָה  
מִדַּעוֹתֵיהֶם וּמְמֻבְכוֹתֵיהֶם, וְלֹא שׁוֹם בְּלָבוֹל וְקִשְׂיָא מְקִשְׂיוֹתֵיהֶם  
רַק תִּזְכְּנוּ לְהִרְבּוֹת בַּתּוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיֻטוֹת  
גְּמוּר כָּל יָמֵינוּ לְעוֹלָם וְנִשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת אַחֲרֵי גֵינוּ, וְנִסְמֹךְ עַל  
אֲמוּנָה לְבַד כְּמוֹ שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וַיְהִיו מַעֲשֵׂינוּ  
הַטּוֹבִים מְרַבִּים מִחֲכָמָתָנוּ וְתַתֵּן לָנוּ כַּח לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל  
וּלְעַקֵּר וּלְכַלּוֹת אֶת כָּל דַּעוֹת הַזָּרוֹת שֶׁל כָּל הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים  
וְנִזְכָּה לְהַפְּךְ אֶת לְבָבֵנו אֶל הָאֱמֶת, שִׁישׁוּבוּ כָּלֵם לְאֲמוּנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה  
וְהַטְּהוֹרָה וְהַתְּמִימָה:

תִּרְפַּב: וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרוּנוּ לְבַטֵּל כָּל הַבְּזִיוֹנוֹת וְהַחֲרָפוֹת שִׁישׁ לָנוּ  
מִשׁוֹנְאֵינוּ וְאוֹיְבֵינוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וְנִזְכָּה עַל יְדֵי תְּפִלּוֹתֵינוּ  
לְהַפְּךְ כָּל הַחֲרָפוֹת וְהַבְּזִיוֹנוֹת לְכָבוֹד וְנִזְכָּה בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה לְבַטֵּל  
עֲצִמָנוּ מִכָּל וְכָל וּלְכַנֵּם וּלְעַמֵּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְנִבְטֵל אִזּוּ יִשׁוּתָנוּ  
לְגַמְרֵי עַד שֶׁלֹּא נִרְאֶה אִזּוּ שׁוֹם דְּבָר, אֲלֵא אֶת הַמֶּלֶךְ יִתְבָּרֵךְ לְבַדוֹ  
נִרְאֶה, עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְשַׁכֵּל דְּקִדְשָׁה לְהַפְּךְ כָּל הַחֲרָפוֹת  
לְכָבוֹד וּלְהַתְּבוֹנֵן בְּכָל הַדְּבוּרִים שֶׁל הַמְּחַרְפִּים וְהַמְּגַדְפִים, לְצַרְפָּם  
וּלְפָרְשָׁם שִׁיתְּהוּוּ מֵהֶם אֲמִרֵי כָבוֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:  
"וּבְהִיכָלוֹ כָּלוֹ אֹמֵר כָּבוֹד" וְתִהְיֶה תְּפִלָּתָנוּ בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל בְּתַכְלִית  
הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שִׁיתְּתַקֵּן עַל־יְדֵי תְּפִלּוֹתֵינוּ כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְּתָנוּ  
עַל־יְדֵי הַפָּרָה אֲדָמָה שֶׁשָּׂרַף מִשָּׁה רַבָּנוּ בְּמַדְבָּר עַד שֶׁתִּזְכּוּר בְּרִית  
אֲבוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי תְּפִלּוֹתֵינוּ, וְיִתְנוּצֵץ אוֹר זְכוֹת אָבוֹת עַל־יְדֵי  
תְּחִנוּתֵינוּ וְתְּפִלּוֹתֵינוּ שֶׁאֲנוּ מְבַקְשִׁים וּמְחַלִּים פָּנֶיךָ תָּמִיד, וְעַל־יְדֵי  
זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ תִּזְכּוּר אֶת שְׁכִינַת עֲזֶךָ וְתִגְלַח קִדְשָׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל  
גַּם בְּגָלוֹת הַמֶּר הַזֶּה:

תרפג: ותזכנו לכסף ולהשתוק ולהתגעגע תמיד לבוא לארץ ישראל, עד שנזכה לגמר מחשבתנו ולהוציאה מבח אל הפעל לנסע ולעלות לארץ ישראל, חיש קל מהרה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים ועלידי קדשת ארץ ישראל נזכה להנצל מרע עין של שונאינו ואויבינו ורודפינו וגם נראה בהם מה שהם רוצים לראות בנו ויקים מקרא שכתוב: "קוה אל ה' ושומר דרכו, וירוממוך לרשת ארץ בהפירת רשעים תראה בטה בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה":

תרפד: רבוננו של עולם, אתה ידעת, כי אין בנו כח לעמד נגד אחד משונאינו אף כי נגד כלם ואין לנו כח להכניע שלש קולות האלו, רק באנו לפניה בזכות וכה צדיקי אמת שתזכנו להכליל בהם והם ילחמו לפנינו, ויכניעו בכחם הגדול את כל השלשה קולות האלו, ויפילו לפנינו את כל שונאינו ורודפינו וישברו ויעקרו ויכלו את כל הקמים עלינו לרעה, את כל המתנגדים אל נקודת האמת, וכל המונעים אותנו וכל עמך בית ישראל מדרך הישר והאמת ברצונך הטוב, כלם יכרעו ויפלו, ולכבוד שמך יקר יתנו ויקים מקרא שכתוב: "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו":